

Тада још нисам слутио да је цели мој ратни поход безвредан. За Запад сам био припадник комунистичких герилаца, за своје – бивши "леви сокол", "непартијац", "користан идиот". [...] Већ сам се у првој години окупације сукобио с Францом, који је био комесар наше групе. Рекао је да ће ме устрелити због "противсовјетске пропаганде".

Витомил Зупан, "Менует за гитару"

Као релативно млада особа предузео сам *иницијативу* да прочитам књигу словеначког књижевника Витомила Зупана о његовом партизановању: тада још нисам знао да су његово дело и он сам парадигма онога што нам се десило кад је *једну окупацију заменила друга*. Зупан, антишафиста али не и комуниста, у "Менуету за гитару" партизанско војевање описао је као *победили смо јер смо константно бежали*; тада ми је дошло да (парафразирано) ускликнем: мењам 7000 филмова Вељка Булајића и све епизоде *Отписаних* за један "Менует"! Да није дошла слобода већ да је само престала бежанија, Витомил Зупан схватио је 1948. када је осуђен на осамнаест година (одлежао *само* шест) због телефонске *шале* да је (по избледелом ми сећању) друг Тито у Швајцарској а Совјети на границама. Пошто тад још није био *пронађен* тзв.говор мржње, Зупан је вероватно страдао због ширења лажних вести, а чак му као олакшавајућа околност није узето ни то да је деликт урађен после (ваљда) осамнаестог вискија.

Што љубите само њихове: Мало дужи увод, а можда је било довољно да вам ставим само линк на спот "[Београд памти 20. октобар 1944](#)", 65 година слободе које смо се опсетили пред долазак руског председника Дмитрија Медведева. Искрен да будем, откад смо ономад (13. јуна 1990) пробушили петокраку на застави, нисам очекивао да је више *уживо*

Пише: Александар Лазих
субота, 24 октобар 2009 14:39

виђам – понајмање у набуџеном соц-реалистичком споту на телевизији (скојевка-цвеће-совјетски борац). С

вечана академија, поводом

ослобођења

Београда а у част Медведева, била је још гора: ваљало је за

то

измислити нов знак "забрањено/опасно за антикомунисте свих година"! И све то док се Дмитриј Медведев крсти и прима највише одликовање СПЦ, орден Светог Саве.

Довиђена до ослобођења: Заборавих да кажем да сам био заиста срећан због посете г. Медведева, као и да разумем његову потребу да одбрани (и) совјетску војску од оптужби за окупацију и одбије одговорност СССР-а за Други светски рат; али, ако су се такве тврдње чуле у остатку Источне Европе, код нас се то ионако није носило. Уместо да кажемо

нисмо одатле, ми све то (намерно?) преведемо у обавезу да од оптужби за окупацију ослободимо не само Совјете него и наше. А окупација 1944. није мања зато што су је спровели наши. На овом месту бих послао поруку, нарочито онима који тврде да смо заправо окупирани

тек

2000. године, да оно од '44. чак није била ни

мека окупација –

мада су дизгине повремено попуштале.

Од новог бола стара јад ће проћи: Није спорно да је требало одати дужну почаст совјетској/руској војсци за допринос у борби за Београд, нити ико овде негира да су тог октобра отерани Немци – али онда треба (про)славити управо то ("Протеривање Немаца 1944") а не оно што смо добили касније; јади комунистичке диктатуре неће постати мањи ако

ово данас није добро или зато што нам у госте долази руски председник. Укратко речено, Дмитрија Медведева ваљало је дочекати као Руса који долази код Срба а не као Совјета у посети Југославији. Питање за крај јесте да ли је то последица наше идеолошке конфузије или нормална последица чињенице да су нам на власти они који хрле у Интернационале?